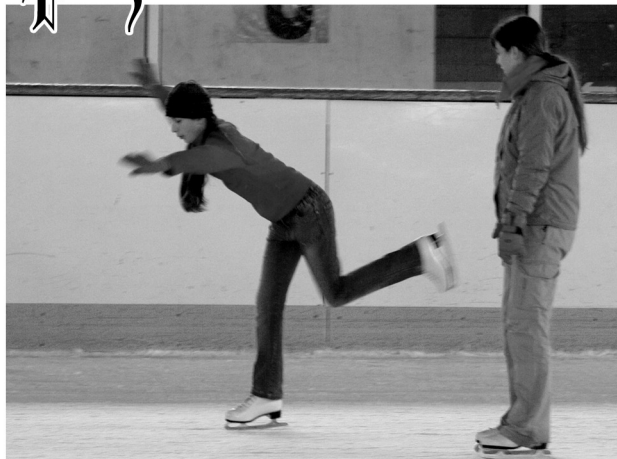

Hejsek 6

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXV únor 2010

Pejsek štěká...

Kdo jste ještě neodevzdali příspěvky na druhé pololetí, tak tak učinte.

Všechno nejlepší Sáře k 11. narozeninám !!!

Všimli jste si, co nám visí v klubovně? A těšíte se už na mamuta?

Jelikož se blíží výroční výprava, tak si honem rychle dodělejte nováčkárnou, ať můžete slibovat taky. Kdo nemá hotovou košili, necht' donese bílou košili své velikosti.

Bodování leden

Májka	26	Pomeranč	16
Skříťta	24	Obi	14
Míša	24	David	14
Jenda	23	Majda	13
Sára	23	Dave	9
Filip	22	Simča	8
Bahňák	19	Týna	7
Štěpán	18	Jakub	6
Terka	18	Bára	3
Mikulda	16		

Co budeme dělat?

- 2. 2. mistrovství v uzlování
- 9. 2. družinovky
- 16. 2. oddílovka (16:30 - 19:00)
- 20. 2. Výroční výprava
- 21. 2. lezení pro velké
- 23. 2. družinovky
- 26. 2. čaj

A dále?

- 13. 3. hra Čtrnáctky od Arálií
- 19. – 21. 3. Výprava
- 1.-5.4. Velikonoční výprava
- 23.-25. 4. Putování
- 7.-9. 5. Výprava na blind
- 28.-30. 5. Štítek táborníčka
- 18.-20. 6. Voda
- začátek prázdnin - tábor

**V pátek 26. února čaj
„výroba bedýnek“**

Šifrování

Japonka je poměrně jednoduchá šifra založená na čtvercové tabulce. Stačí přepsat zprávu do příslušné tabulky, chybějící znaky doplnit písmeny X a vypsát písmena ze sloupců. Při rozšifrování se postupuje opačně a zpráva se čte po řádcích.

Např. Na tabor jedeme ulovit mamuta.

N	A	T	A	B
O	R	J	E	D
E	M	E	U	L
O	V	I	T	M
A	M	U	T	A

Zašifrovaný text by tedy vypadal takhle:

Noeao armvm tjeiu aeutt bdlma.

Zkuste si rozšifrovat:

Atraatoz pdvvio eayikx mdnlx.

A na závěr pro zájemce: Ποδατιλο σε το?

Eliška

Detektiv vypráví

aneb jak to bylo s Františkem S.

Celé městečko se seběhlo, ihned se rozkřiklo, co se stalo. Na první pohled bylo jasné, že Františka musel někdo otrávit. Slavnost neslavnost rozjelo se vyšetřování. Každý byl vyslechnut. Četníci pak vytvořili seznam podezřelých. Státní rada předsedal soudu, který byl dlouhý a zmatený. Žádný důkaz nebyl dost přesvědčivý a celý proces se vlekl příliš dlouho. Státní rada by nejradši vše smetl ze stolu a nakonec se přikláněl k názoru, že Františka otrávil jeho přítel, měli k němu přece nejbližší. Filip i Pepa věděli dobře, že jsou nevinní. Nemohli ale ostatní přesvědčit a rozhodli se nakonec pro zoufalé řešení. Filip předstoupil před soud a pronesl přesvědčivě naučenou řeč:

„Vzácný soude, já jsem to byl. Josef Novák je zcela nevinný. O ničem nevěděl, otrávil jsem ho já sám.“

Filip byl odsouzen a zavřen do vězení. Pepa mohl volně odejít. A dle dohody začal na vlastní pěst pátrat, co se vlastně stalo.

Pátrání

Pepovi bylo především divné, že u Františka ani v pokoji nenašli nic, co by vypadalo jako vynález,

o kterém mluvil. Zákeřný vrah ho musel z pokoje ukrást, zatímco se všichni seběhli u mrtvoly.

Pepa procházel staré archivy, četl soudní spisy, prohraboval se osobními záznamy svědků a podezřelých. Jeho mozkové buňky pracovaly na plné obrátky, ale bez výsledku. Navštívil nenápadně znovu všechny, kteří mohli něco vědět. Popsal svými úvahami stohy papíru. Dokonce vyvolal Filipovy fotky a snažil se na nich najít nějaké vodítko.

Dny, týdny, měsíce plynuly a Pepa si pomalu skládal záhadnou mozaiku dohadů a předtuch. Dlouhé a vytrvalé pátrání konečně přineslo své ovoce. Znovu prošel cestu, kterou tenkrát putoval s Filipem a Františkem. Celý měsíc kráčel krajinou a všímal si každého detailu.

Ten večer došel do Jablonce a cítil, že je blízko pochopení. U piva v hospodě se mu souvislosti začaly vynořovat. Zapsal si vše, co se mu honilo hlavou a s myšlenkou, že ráno je moudřejší večera, ulehл do postele.

Bruslení

9. ledna

Sešli jsme kolem půl deváté u klubovny, protože nám počasí moc nepřálo a na rybnících byl napadaný

sníh, tak jsme se vydali na zimní stadion na Štvanici. Od devíti do dvanácti jsme brázdili ledové pole, někteří padali více, jiní méně, podle toho, po kolikáté kdo stál na bruslích.

Ti, co bruslili poprvé ale nedali zahambit a za chvíli už bruslili skoro jako ostatní. Na ledě jsme mohli vidět piruety a otočky, honěnou na bruslích a nebo jenom takový nezávazný bruslopocek. Tak příště to snad vyjde někam na pořádný rybník, ne?

Výroční výprava

20. února

Tak se opět rok s rokem sešel a chystá se další výroční výprava. Oddíl bude mít další narozeniny, tentokrát už 32. Pořádný dospělý chlap. Půjdeme do Rokle úmluvy, vykopeme naše oddílové listiny a ti, kteří v rokli složí oddílový slib, se na ni podepíší. A stanou se novými Vpředáky. A po rokli se půjdou dělat palačinky, takže vyhlášíme soutěž o titul

Palačinkového gurmána

Kdo máte ruce, kdo máte nohy a kdo máte odvalu a trochu kulinářského umění, zúčastněte se letos naší tradiční soutěže. Ohromte porotu nečekanými chutěmi a tvary, které učiní, že budete nejlepší. Soutěžit mohou jedno až čtyřčlenné týmy, nepamenejte si dohodnout, kdo co vezme.

Nad propastí

povídka od Filipa

Velký vůz lanovky jel nad hlubokou a širokou propastí. Temný noční les dvě stě metrů pod ním se klátil ve větru. Pod displejem který ukazoval 22:38 seděli dva průvodčí. Vraceli se ze služby. Hlasitě se bavili. Smáli se, diskutovali a zase se smáli. Třetí, nejmladší nováček, byl zrovna ve službě. Když všechny zkontroloval, sedl si k nim.

„A hele“, řekl jeden „Nováček zas dolejší“.

„Aši še chce naušit' našim žešiškám“, zašišlal druhý a oba se škodolibě zasmáli.

„Malinký, chudinký...“, řekl zas ten první.

„Můžu si sem sednout, ne?“, ohradil se nejmladší.

„A jéje, už se zase roztahuje“, řekl první, Martin. „Že jo, Jožku?“

„Myslí si, že je král a taky se tak chová“, řekl Jozef. Nejmladší Kristián se zvedl a odešel na druhou stranu vozu.

„Princeznička se urazila“, řekl ještě Jozef a zase se oba zasmáli.

Lanovka právě dorazila do zastávky Košehyce. Odtud musela couvat až k výhybce. Ale ne k ledajaké – strojvůdce musel vylézt po žebříku, přelézt pár lan, zatočit obrovskou klikou, než se výhybka přehodila a pak zase zpátky. A nebylo to věru nic lehkého, ve dvěšěťmetrové výšce.

Kristián vyskočil z vozu, aby dal znamení strojvůdci. Kol-

mo, vodorovně a pak oběma rukama oblouk.

„Zase jsi udělal chybu!“, houkl na něj od předu strojvůdce Zdeněk. „Musíš se to naučit, ty miminko rozmazlený!“

„Je jako všichni ostatní“, řekl si Kristián když naskočil do vozu. „Nechápu proč jsou proti mně.“

Lanovka se skřípěním zastavila. Strojvůdce otevřel dveře od své kabiny, zaklesl žebřík za lano, vylezl po něm, přelezl pár lan a zatočil starou, obrovskou klikou. Cvaklo to. Lanová výhybka se přehodila. A v tom starý strojvůdce Zdeněk udělal velkou chybu. Takovou chybu, co za celých pětadvacet let, co tady jezdí, neudělal:

Podíval se dolů.

Dolů, do černočerného lesa dvě stě metrů pod ním, kde konaly své reje bludičky, kde vyli vlci. Dolů, kde se vrcholky borovic houpaly ve větru, smíšeném s mrholením. Oči mu zastřela jakási duchovní mlha, taková, co ukazovala cosi jiného, cosi, co nikdo jiný nevidí.

Ozval se šílený výkřik. Nezobrazoval žádná slova. Byl to šílený jekot, ze kterého byla cítil hrůza, strach a zároveň odpor. Táhly jekot.

Martin, co právě s Jozefem hrál prší, vzhlédl od karet.

„Co to je?“, protáhl mrzutě. Jozef hodil na stoleček eso:

„Zdeněk šlí!“, obrátil oči v sloup. Oba hráče ječení nijak nevzrušovalo. Zato Kristián vyletěl jak střela ke dveřím. Vyšplhal po žebříku. A když Zdeněka uviděl, hrůzou zkameněl.

Zkroucený děsem se držel dvou lan. Po celém těle se trásl. Vlasy mu vstávaly hrůzou na hlavě. Z jeho výrazu byl cítit

děs a zároveň odpor. Stále ječel.

Kristián se v té hrůze zmohl jen na „ - - Neboj - - Pojd' - - No - éééé...”

Uši drásající jekot se náhle změnil na jakési „Nnnéééééééé” a zvolna přicházel v „Pruíčvůnůě”

A náhle se Krystián odhodlal:

„Zdeňku, neblázni. Pojd' ke mně, chytني se tady, potom se přidrž žebříku a já ti pomůžu.”

Kvil ustal jako když utne. Zdeňkova tvář se zakabonila:

„Ne. Nepřítel. Pryč. Pomoc. Zabít. Dole. Hloubka. Zima. Tma. Ne. Prýýýč. Póóóóóóóó...”

Znovu propadl v kvil.

„Mě je to jedno, já tu být nemusím. Tak podívej se, buď ke mně přilezeš než napočítám do tří, nebo odcházím” Kvil zas ustal:

„Luna. Přítel. Vražda. Dobro. Válka. Hlad - ...”

„Jedna”, přerušil ho Krystián. Zdeněk se na něj nechápavě podíval, ale nedal se vyrušit.

„...Sedlo. Nůž. Vítr. Hrůza. Dole. Íííííííííííííííííííí”, znovu začal kvílet.

„Dva... ...Tři. Mám odejít?” Zdeněk se znovu roztáhl:

„Ne! Přítel. Pomoc. Prosím. Dole. Néé!”

„Musíš jít ke mě blíž – já na tebe nedosáhnu.”

„Ano. Ano. Blíž. Půjdu.”, řekl Zdeněk a opravdu přišel blíž. Za chvíli už si s průvodčím sedal do kabiny.

„Ááno”, zatleskal. „Ták. A jedeméé”, řekl, ale místo aby jel

dozadu, jak měl, rozjel se plnou rychlostí dopředu. Krystián mu řekl:

„Ale Zdeňku, vždyť my jedeme na druhou stra...“, Zdeněk ho zmrazil pohledem:

„Já kam chci. Já za Lunou. Já tam. Tam. Vražda. Hlad. Já kam chci!“

„Zdeňku“, řekl zas Krystián „musíme dodržovat jízdní řád, jedeme zpátky. Zpátky, Zdeňku!“ Zdeněk se na něj ob-
rátil. Vyvalil oči:

„Přítel zlý. Přítel fůůj! Zachránce prýýýč. Zachránce brání“, otevřel dveře, které vedly do prázdna.

„Tam přítel. Přítel konec. Přítel zlý pryč! Cha, cha, cha, cha, chááá“, strkal Krystiána ke dveřím a přitom se škodolibě smál. Kristián se lekl. Ze Zdeňkovo horečně vyvalených očí bylo vidět, že nežertuje. Loučil se se životem. On, dvacetiletý mladíček, proti němu nic nezmůže. Už byl na prahu. Ted', ted' ho strčí tou horečnatě se třesoucí rukou a on poletí dolů, dolů a bude po něm. Už natahoval ruku. Byla to snad jen setina vteřiny, ale Kristiánovi se to zdálo jako hodiny. A už – ano – už se ho dotkne a - - A v tom Zdeněk bůhví o co zakopl, udělal kotrmelec, Kristián rychle uskočil a – Zdeněk padá... V poslední chvíli se stačil zachytit prahu. Horečně vyvalené oči se mu užily do strachem téměř zavřených. Dalo by se říct, že se mu vrátilo vědomí.

Jozef hodil na stůl desítku:

„Vyhrál jsem. Jdu se podívat, co tam miminko Kristoš se Zdeňkem dělá.“

„Já taky“, prohlásil Martin.

Vběhli do kabiny. Zdeněk, bílý jako stěna, se držel prahu a dole pádloval nohama, jako by si myslel, že mu to nějak pomůže. Jozef i Martin zkameněli hrůzou.

„Hééj!“, zvolal Zdeněk zoufale, ale už to neznělo jako v hoře. „Pómóc. Pomozte mi! Vytáhněte mě! Pómóc!“

Martin a Jozef vyvalili oči ještě víc než je měli. Nevydali strachy ani hlásku, ani se nehnuli. Zato Kristián popadl okamžitě jednu Zdenkovu ruku a začal tahat. Ale nešlo mu to. Zdeněk byl moc těžký.

„Pojďte mi pomoci!“, zařval na své kolegy. Ti se však ani nehnuli. Kristián dál tahal. Zdeněk usilovně pomáhal kopáním nohou.

„Pojďte!!!!“, zařval znovu. Jozef s Martinem se však opět ani nehnuli. A Kristián tahá. A ano, Zdeněk už je lokty na podlaze, teď už to půjde snadno. Ano už leze opatrně nahoru. Sláva, už stojí na podlaze, už je zachráněn, sláva!

Ti dva, co si o sobě myslí že jsou džentlmeni, se z kabiny zahanbeně vytratili.

„To bych dokázal taky, udělal bych to ještě líp“, prohlásil Martin, když si s Jozefem sedli na druhou stranu vozu a Jozef přitakal.

Asi vám ani nemusím říkat, že Zdeněk s Kristiánem se stali nerozlučnými přáteli. A ti dva chytří? Hned druhý den podali výpověď.

Výroba bedýnek na tábor!

Žveme
Vás na

♥
Čaj o páté

tradičně 16-19 h
tentokrát 26.2.

Kdo už má bedýnku
hotovou, nechť si
vezme 8ks letáčku,
vnějšího sáčku od čaje
nebo tak něco. Budeme
vyrábět kytičky

Kontakty:

Tom (608 408 577)

Kvítek (724 264 148)

Zelí (603 478 299)

Vydává T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

